

De ...
...
...
...

NIKS 10

Rotterdam

MADE IN THE

N A A R I N T E G R A T I E K I N D E R S E K S U A L I T E I T

orgaan van de NVSH-Werkgroep Pedofilie

Redactie: Dr. P. Bernard
J.R. Ferguson
G. Zwerus

Redactie-adres: postbus 6614, Rotterdam

De kopij voor NIKS dient uiterlijk de 15e van de maand voorafgaande aan die van verschijnen in handen van de redactie te zijn.

Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk.
Gesigndeerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs (inclusief verzend- en portokosten) bedraagt f 19,75 per kalenderjaar. Dit bedrag dient overgemaakt te worden op gironummer 3436887 ten name van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie, postbus 1387 te Groningen.

Bij overschrijving s.v.p. vermelden: Abonnement NIKS 1978.

LET OP HET GIRONUMMER, IN EEN VORIGE AFLEVERING STOND DIT FOUT VERMELD !

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50

België Bfr 25

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar bij de afdelingen.

CORRESPONDENTIE

Alle correspondentie over de inhoud, artikelen en ter recensie aangeboden publikaties, te zenden aan de redactie, postbus 6614, Rotterdam.

MANUSCRIPTEN

Manuscripten zende men getypt en persklaar. Gehele of gedeeltelijke overname van artikelen uit dit blad slechts toegestaan met bronvermelding en na ontvangen toestemming van de redactie.

Willen degenen die hun abonnementsgeld voor 1978 nog niet hebben betaald dit onmiddellijk doen ! (Zie "abonnements" hierboven)

N I K S

Rotterdam maart 1978

2e jaargang

nummer 10

Landelijke werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

UIT DE INHOUD	BLZ
Brieven van het Binnenhof, door Jan Schuijjer	149
Naar een emancipatiestrategie, door G. Krist	150
Jaarverslag afdelingswerkgroep Groningen	155
Artikel in "Kwik", door studiegroep pedofilie Antwerpen	159
Adviezen voor mensen die met Justitie in aanraking komen uit Utrecht	160
Nieuws van Niks	163
Mededelingen uit het archief no. 1, door B. Füss	165

DRIEVEN VAN HET BINNENHOF

door Jan Schuijjer,
secr. politieke commissie LWGP

De politieke commissie van de Landelijke Werkgroep voert sinds enige maanden een brievencampagne, gericht op de fracties van de Tweede Kamer. Gestuurd werden o.a. de congresbundel, het artikel over Rob en Henkie uit JEUGDWERK NU en de brief van de vrienden van Henk Prins naar de officier van justitie. Tot nu toe werd alleen door de fracties van de V.V.D. en het C.D.A. gereageerd. Als we afgaan op de toon waarin beide brieven zijn gesteld lijkt er een duidelijk verschil in opvattingen te zien. Als het eindrapport van de commissie-Melai gunstig uitpakt kan het nog spannend worden tussen die twee. Hier volgen de brieven die we kregen.

De V.V.D. schrijft op 29 november 1977:

Zeer Geachte Heer,

Dat wij nog niet op Uw eerdere schrijven d.d. 13-9-'77 hebben gereageerd, is niet omdat wij Uw brief terzijde hebben gelegd, maar doordat de door U aangesneden problematiek een zeer moeilijke is.

Zoals U niet onbekend zal zijn, is de in ons land van kracht zijnde zedelijkheidswetgeving voor het grootste gedeelte gebaseerd op achterhaalde ideeën. Bij de behandeling van de begroting van Justitie in de afgelopen jaren en in ons verkiezingsprogramma pleiten wij voor een liberalisering van die zedelijkheidswetgeving.

Hierbij spelen niet alleen door U gesignaleerde problemen rond pedofilie, maar nog tal van andere zaken. Met name het door U in Uw eerste brief genoemde aspect "dwang en/of geweld bij liefdesrelaties" heeft onze warme aandacht.

Graag zouden wij, wellicht tegelijkertijd met Uw hoofdbestuur, eens met U van gedachten willen wisselen over Uw ideeën over onze Nederlandse zedelijkheidswetgeving. Uw reactie afwachmend, teken ik,

hoogachtend,
namens de V.V.D. fractie
commissie Justitie,

Ed Nijpels.

Het C.D.A. heeft niet zo'n behoefte aan een nadere gedachtenwisseling: men weet het daar allemaal al wel, getuige de brief die men ons op 13 februari zond:

Geachte Heer Zwerus,

Naar aanleiding van uw brief d.d. 8 november 1977 betreffende "vervolgving van oudere-jongerereelaties", zouden wij de hiervolgende opmerkingen willen maken.

Wij zijn van mening dat bij deze intieme relaties onevenwichtige machtsverhoudingen een grote rol kunnen spelen, o.a. het verschil in leeftijd en ongelijke ontwikkeling. Het gevaar bestaat, dat een evenwichtige seksuele ontwikkeling van het jonge kind verstoord wordt door het geestelijk overwicht van de volwassene. Van vrijwilligheid kan dan ook niet gesproken worden omdat de keuze tot een intieme relatie aan de volwassene overgelaten is.

Wij zijn in het algemeen van oordeel, dat seksuele relatievorming in de eerste plaats een gezamenlijke verantwoordelijkheid van ouders en kinderen is en dat buitenstaanders zich daarvan buiten medeweten van de ouders hebben te

onthouden.

Dit neemt uiteraard niet weg, dat niet alle ouders noch elke politiefunctionaris in alle gevallen verantwoord optreden en bijv. waar van sexueel kinderspel, dat in de sexuele vorming van het kind een element kan zijn, een veel te zware zaak maken. (de Nederlandse taal is moeilijk, ook zo-
waar voor kamerleden, J.S.)

Ben en ander is voor ons echter geen reden om een ander algemeen standpunt in te nemen.

Intussen verblijven wij, namens de C.D.A.-fractiecommissie Justitie,

Mr. G.C. van Dam

De gewenste duidelijkheid is zo in ieder geval wel verkregen. Dat het overwicht van ouders op hun kinderen bestaat en zelfs wettelijk beschermd wordt schijnt niet zo'n bezwaar te zijn. Buitenstaanders maken van hun (niet gelegitimeerde en daardoor juist veel minder sterke) overwicht meestal misbruik, ouders meestal niet. Dat kinderen in hun gezamenlijk beleefde verantwoordelijkheid voor een "buitenstaander" kiezen is al even zeldzaam. Het C.D.A. koestert haar karikaturale ideaalbeeld van het gezin nog onverdroten.

NAAR EEN EMANCIPATIESTRATEGIE

door G. Krist, studiegroep Antwerpen.

Studiegroep Pedofilie
Volkshogeschool Elcker-Ik
Conciensestraat 46
2000 Antwerpen, België

Seminarie Marginaliteit
Kollege De Valk
Tiensestraat 41
3000 Leuven, België

De Belgische Studiegroep Pedofilie kent tegenwoordig een versnelde evolutie waarbij de oorspronkelijke problematiek verruimd wordt tot een aandacht voor verscheidene structurele elementen van menselijke relaties in het algemeen. Dit is eigenlijk een doortrekken van de lijn die in een te Leuven gehouden studiedag naar voor kwam. Om de discussie hieromtrent te stimuleren zouden we graag het verslag van die studiedag in NIKS publiceren.

Onder het motto 'Naar een emancipatiestrategie' hielden de Studiegroep Pedofilie en het Onderzoekscentrum Marginaliteit van de K.U.L. een studiedag op 27 maart 1976 te Leuven. Deze studiedag werd opgezet "voor de oplossing van de problemen die bij de werking ervaren werden ingevolge een weinig gestructureerde, weinig gerichte en dikwijls geïmproviseerde aanpak" (1). De bedoeling was de verbanden van het verschijnsel pedofilie met een maatschappelijke konstellatie te analyseren. Hierbij werd vooral gedacht aan de eufuncties en dysfuncties van een erotische betrokkenheid tussen ouders en kinderen (en meer algemeen ouderen-jongeren) (2). Wij konstateren hiermee een verdere evolutie in de thematiek van de Studiegroep. Achtereenvolgens werd als probleemgebied gezien: pedofielen, pedofilie, opvoeding tot tederheid, relatie ouders-kinderen.

Pedofilie is niet zozeer het probleem van de pedofielen, het is een probleem van een een cultuur die de erotische betrokkenheid tussen ouders en kinderen op haar eigen wijze in een gezinspatroon inpast. Typisch voor zo'n

kultuur wordt dan de oplossing van de incestueuse verlangens van het kind in een oedipuskompleks, zoals door S. Freud beschreven. We vermoeden dat de incestueuse verlangens bij de ouders geneutraliseerd worden door de projectie van de verlangens en de angst voor deze verlangens op een stereotype. Zo ontstaat het, heftig emotioneel-beladen, gevreesde stereotype van de 'kinderlokker'.

Waar moet een emancipatorische beweging zich dan op richten? We kunnen stellen dat in een cultuur welke gekenmerkt wordt door overheersende waarden, zich ook tegenwaarden ontwikkelen. Onze westerse cultuur is bij de ontwikkeling van het burgerlijke samenlevingspatroon gekenmerkt geworden door een anti-seksueel syndroom. Geen werkelijk gemeenschappelijk waardensysteem op seksueel gebied, maar een cluster van negatieve attitudes (J. van Ussel). De seksualiteit kan maar geapprecieerd worden in functie van de voortplanting. Nu zien wij zich tegenwaarden ontwikkelen waarbij de seksuele lustbeleving an sich positief gewaardeerd wordt. Een nieuw mensbeeld ontstaat, een nieuwe lichamelijke (wellicht een herontdekken).

Deze tegenwaarden leiden tot een andere aandacht in het samenleven van ouders en kinderen. Waar vroeger vooral de zelfbeheersing van het kind (te beginnen met de zindelijkheidsstraining), de verstandelijke ontwikkeling enz. in de aandacht van de ouders stonden, zien we nu hoe andere aspecten in het kinderlijk gedrag opgemerkt worden. In deze kontekst kan men zich ook de erotische betrokkenheid tussen de gezinsleden bewust worden. Deze bewustwording manifesteert zich in kleine dagelijkse probleempjes, in nieuwe vragen (welke vroeger nooit gesteld zouden geweest zijn) zoals 'samen in bad of niet?'. Hiervoor zijn lezersbrieven in damesbladen, vulgareiserende opvoedkundige tijdschriften (Ouders van Nu b.v.), radiogesprekken enz. goede indicators.

Hierop kan een emancipatiebeweging voor de erotische betrokkenheid tussen ouderen en jongeren zich richten. Het is evident dat men hierbij niet meer handelt over een klein gemarginaliseerd groepje pedofielen, maar over menselijke relaties tussen ouderen en jongeren, waarvan de erotische betrokkenheid slechts een wezenlijk aspect is. De klemtone bij erotisch getinte relaties ligt dan niet meer alleen op het seksuele aspect van de relatie maar ook op zaken als zelfstandigheid van de betrokkenen en respect van de eigenheid.

Hoofdmotief voor een emancipatiestrategie is impulsen te geven aan die stromingen in een cultuur welke sociale veranderingsprocessen kunnen te weeg brengen. De aandacht wordt hierbij vooral gericht op HET GEZIN ALS INSTITUUT, DE DESINFANTILISERING VAN HET KIND, en DE SEKSUALITEIT (o.a. KINDERSEKSUALITEIT) ALS LUSTBELEVING. De thema's in discussie zijn hiervan konkretisaties, zoals b.v. de machtsverhoudingen in het gezin, de buitenhuiswerkende vrouw, de rechten van de minderjarigen, het beleven van de lichamelijkeheid.

Emancipatie van de pedofilie heeft dus maar zin als delemancipatie van een groter geheel: emancipatie van menselijke relaties, en hierin de emotionele betrokkenheid. Dat is dus iets gans anders dan de belangenbehartiging van een minderheidsgroepje. Dat deze belangenbehartiging hooguit maar kan leiden tot een schijnacceptatie, een repressieve tolerantie, is duidelijk. Dat door deze tolerantie weer andere minderheidsgroepen meer gaan gediskrimineerd worden kan men ook verwachten. Een gelijkwaardig proces ondervinden we in verband met de groeiende tolerantie voor homofielen.

In de mate dat homofielen zich gaan aanpassen aan het heersende waardenpatroon en door hun leefwijze de structuur van onze maatschappij niet aantasten, kunnen zij getolereerd worden. Een dergelijke tendens in de homofiele beweging komt te voorschijn waar het homofiele partnerschap voorgesteld wordt als gelijkaardig aan het "normale" samenleven van man en vrouw. "Hetzelfde, maar anders" waarbij vooral "hetzelfde" beklemtoond wordt. In dit kader ontstaan vragen naar kerkelijke inzegening van de vriendschapsband, wettelijke regelingen gelijkaardig aan het huwelijkskontraakt enz.

Een dergelijke repressieve tolerantie is echter niet mogelijk voor pedofielen. Homofielen kunnen in een getto leven en hun seksuele en emotionele verlangens hierin bevredigd zien. De pedofiel echter is affektief gericht op een kind, en dit kind maakt deel uit van een gezin. In een pedofiele relatie verhoudt de pedofiel zich niet enkel tot een kind maar ook tot de ouders van dit kind, en breder genomen de andere gezinsleden. Zelfs waar de relatie geheim gehouden wordt, wordt zij toch beïnvloed door de levenssfeer in het gezin, en beïnvloedt zij op haar beurt dit gezin.

Dat pedofilie als verschijnsel struktuuraantastend en bedreigend kan zijn, kunnen we duiden aan de emotionele beleving bij de ouders van een door hen niet goedgekeurde pedofiele verhouding van hun kind. Het westers gezinstype welk aan funktieverlies lijdt, ziet een interne funktie overgewaardeerd: de koesteringsfunctie. Het voorziet in de affektieve warmte (waardoor o.a. het kind sociaal gericht wordt) in een kille wereld. In een pedofiele relatie beleeft het kind echter deze warmte ook buiten het gezin. Zo zien wij bij de ouders soms gevoelens van jaloesie t.o.v. de pedofiel ontstaan, die hun kind dat geeft (en emotioneel terugkrijgt) waarop zij menen alleen recht te hebben. Hierbij wordt niet zozeer het seksuele aspekt als probleem beleefd, maar de emotionele binding van hun kind met een andere, die hierdoor ook een sterke invloed op hun kind kan uitoefenen.

Het kind als apart wezen is een recent verschijnsel in onze kultuur. De kenmerken welke aan dat wezen worden toegeschreven zijn o.a. hulpbehoevendheid, onzelfstandigheid, gebrek aan oordeelsvermogen, onmondigheid, onvolkomenheid. Onze opvoedingsgewoonten realiseren inderdaad deze kenmerken bij jonge wezens. We zien echter ook tegenwaarden zich ontwikkelen bij de alternatieve opvoedingbewegingen (anti-autoritair, ervaringsgericht, e.d.) die een ervaringsgerichte opvoeding naar sociaal-gerichte zelfstandigheid willen verwerkelijken.

De rechten van de minderjarige is ook een aktuele thematiek geworden. INFO-JEUGD NATIONAAL v.z.w. gaf begin 1976 een alternatief principevoorstel vrij tot verlaging van de meerderjarigheidsgrens en het trapsgewijs toekennen van rechten aan minderjarigen. Minderjarigheid is geen passief afwachten tot de datum van meerderjarigheid maar een leerperiode tot demokratie, d.i. het leren participeren in een volwassen wereld.

Vele ouders, hierbij juridisch gesteund, beletten dit leren in vrijheid, dit leren participeren, het hanteren van "demokratie" van hun kinderen, door de rechten van hun kinderen steeds afhankelijk te maken van hun ouderlijke macht of door hun kinderen te veel af te schermen van de "gevaarlijke" maatschappij in de "veilige" haven van het gezin. De koesteringsfunctie kan inderdaad het kind verpletteren om alsnog op de maatschappij positief in te gaan, om relaties aan te gaan, om sociaal redzaam te zijn en maatschappelijk waarbaar. (3)

Het kind beschermen is dan niet meer het opdringen van dwang, macht om te beletten, maar een opvoeding tot mondigheid en weerbaarheid. Dit veronder-

stelt een positieve instelling bij de ouders waarbij het kind vanuit een vertrouwensrelatie met de ouders de veiligheid kent van een eerlijk gezag die het kind wil begeleiden in zijn keuzemomenten.

Ook op seksueel gebied behoeft het kind geen onmondig wezen te zijn. Zou het kind niet op een meer evenwichtige wijze een erotisch getinte relatie kunnen beoordelen dan een meer gekonditioneerde volwassene?

Vooraf de repressie van de seksualiteit, en in het bijzonder de kinderlijke seksualiteit, verleent aan de pedofilie haar problematisch karakter. In die zin zijn wettelijke regelingen maar uitingen van reeds bestaande sociale oordelen. Wel kunnen zij door hun bestaan deze sociale oordelen versterken en een evolutie in die oordelen vertragen. De verandering of afschaffing van bepaalde wetteksten (bijzonder in het strafrecht) kan maar een gevolg zijn van een verandering in sociale waardering in een aantal subkulturen. Centraal hierin staat de waardering van de kinderlijke seksualiteit.

Een werkelijke aanvaarding van de kinderlijke seksualiteit veronderstelt een herdefiniëring van de seksualiteit als een lustvol lichamelijk communicatief met elkaar omgaan, of met andere woorden een ontkoppeling van seksualiteit en voortplanting. Bedoeld wordt hier niet alleen een rationele erkenning, maar vooral de veel dieper in de persoon liggende emotionele aanvaarding van deze gegevens. Een emancipatiestrategie zal zich dan ook richten naar een herwaardering van het lustvolle en het lichamelijke in het met elkaar omgaan, onafhankelijk van leeftijd en geslacht.

- - - - -
- (1) Uit de uitnodiging voor de Studiedag, omzendbrief gedateerd 22-12-'75.
 - (2) Deze wending werd reeds voorzien door de Studiegroep. "Tijdens haar driejarige werking werd het binnen de Studiegroep Pedofilie duidelijk dat haar doelstelling maar zin heeft voor zover zij opgevat wordt als een deel-emancipatie van een globale emancipatie van menselijke relaties, waaronder ook seksuele betrekkingen". Omzendbrief van 22-12-'75.
 - (3) Rechten voor minderjarigen. Een uitgave van INFO JEUGD NATIONAAL, Kortrijksepoortstraat 98, 9000 Gent, België.
- - - - -

Neem nou dit voorjaar. De mussen lusten er geen brood van.
In de parken worden de bloemen geschonden
En het gras verweert er.
Dank zij de vijver kun je denken dat het zover moet komen.
Zenden paren er verwoed tussen de korsten.
Het jongetje Remi
Fris van het kussen
Lacht

(uit SOLANUM DULCAMARA, door Alfred Aubry)

76P

JAARVERSLAG GRONINGEN

N.V.S.H. afdeling Groningen
Werkgroep pedofilie
Postbus 4009
Groningen

jaarverslag 1977

Organisatie

Per 1 januari 1977 bestond een werkgroep van drie personen en een praatgroep van zeven personen. De praatgroep werd in juni opgeheven toen haar leden hetzij afhaakten, hetzij in de werkgroep verder gingen. In september startte een nieuwe praatgroep, na een wervingsactie met advertenties, welke praatgroep op 31 december uit acht personen bestond. In de werkgroep zaten op die datum zes personen.

Het aantal werkgroepvergaderingen bedroeg tien, het aantal praatgroepbijeenkomsten bedroeg vóór de zomer negen, erna vier.

Na de zomer werd een functieverdeling binnen de werkgroep gemaakt, waarbij coördinatie, afvaardiging naar de LNCP, financiën, intakes, het leiden van de praatgroep en het onderhouden van contacten met deskundigen over de verschillende leden werd verdeeld.

Contacten met andere afdelingen, zoals Assen, kwamen niet van de grond.

Opvang

Bij de introductie van mensen wordt te werk gegaan volgens een driefasenmodel (een ander dan dat van Van Ussel). De eerste fase is die van de onderkenning van het probleem waarmee iemand zit. De tweede fase is die van de identificatie, van het kennismaken met anderen die een soortgelijk probleem hebben. De derde fase is die van het streven naar emancipatie: uitgaande van de erkenning dat het probleem niet gelegen is in de eigen psyche, maar voortvloeit uit de normen die de samenleving stelt en oplegt, wordt gestreefd naar vrijheid van relatievorming op basis van wederzijdse genegenheid en vrijheid hiertoe van potentiële partners. Het is geen wet dat iedereen alle fasen moet doorlopen: velen hebben er geen behoefte aan, zichzelf voor emancipatie in te zetten en hebben uitsluitend belang bij enige opvang, bij sommige anderen is het omgekeerde het geval.

De eerste fase vindt plaats door een persoonlijke opvang ('intake'), meestal in één of meer gesprekken onder vier ogen. De tweede fase bestaat uit deelname aan de praatgroep, de derde fase uit deelname aan de werkgroepsactiviteiten. Ongeveer tien personen ondergingen in 1977 een intake. Van hen stapten er vijf in de praatgroep en twee bovendien in de werkgroep.

Hulpverlening

In een beperkt aantal gevallen werden gesprekken gevoerd of adviezen gegeven bij wijze van eerste-hulp verlening. In de meeste gevallen bleek professionele hulpverlening noodzakelijk. Het bleek dat soms pedofilie ten onrechte als indicatie van een psychisch probleem werd beschouwd, ongeveer in de geest van: deze mijnheer "is pedofiel" en heeft psychische problemen, dus pedofilie is zijn probleem.

Werving

De werving van nieuwe leden was vooral gericht op hulpvragers. Rubriekadvertenties werden hiertoe geplaatst in het Nieuwsblad van het Noorden, de Groninger Gezinsboed en de Universiteitskrant. De respons was vrij gering, met uitzondering van die op twee advertenties met "pakkende" tekst in september, waarop negen reacties kwamen.

Voorlichting

Voor de volgende groepen werden in 1977 voorlichtingsbijeenkomsten gehouden:

- de afdelingen Groningen van NVSH, NVIH CCC en MVA (maart),
- de werkgroep seksuele vorming van het LM-bureau (april),
- maatschappelijke instellingen in de regio (juni),
- medewerkers van het Rutgershuis in Groningen (september).

Op de eerste twee bijeenkomsten was de sfeer uitstekend, op de derde onduidelijk en op de laatstgenoemde vrij gereserveerd. Er werden bij alle bijeenkomsten afspraken gemaakt over wederzijdse aanspreekbaarheid.

Op de eerste bijeenkomst, die door de werkgroep georganiseerd was, na, werden deze bijeenkomsten verzorgd op uitnodiging.

Voorts werd regelmatig informatie en documentatie verstrekt aan geïnteresseerden.

Landelijke Werkgroep

De Landelijke Werkgroep Pedofilie heeft de laatste jaren voornamelijk de nadruk gelegd op het actie voeren en haar taak als coördinerend orgaan van afdelingswerkgroepen verwaarloosd. Waarschijnlijk is dit de voornaamste reden waarom de overdracht van informatie en de samenwerkingsverbanden tussen de AWG-en en de LWG en tussen de AWG-en onderling nauwelijks heeft plaatsgevonden. De fout ligt ook bij de AWG-en waar vaak te weinig interesse voor het werk van de LWG bestaat.

De acht LWGP-vergaderingen werden wel alle door een afgevaardigde van de werkgroep bezocht; sinds oktober is dat niet meer dezelfde als de penningmeester van de LWGP.

Bovendien deden twee werkgroepleden mee aan de training "pedofilie-deskundige van de LWGP en NVSH-vormingsmedewerkers en waren vijf leden aanwezig op de conferentie "pedofilie en samenleving" van LWGP en NCGV in maart te Amsterdam

Externe contacten

In januari werd een groot aantal eerstelijns-hulpverleners aangeschreven. Dit resulteerde in contact met een psycholoog, een psychiater en een pastor, die, elk op hun vakgebied voor ons aanspreekbaar wilden zijn.

Contact werd opgenomen met de gemeentelijke zedenpolitie, die nader contact wenste uit te stellen tot haar afdeling, na een plaats gehad hebbende reorganisatie, was opgebouwd. Thans lijken we echter nogal aan het lijntje gehouden te worden.

Voorts werden contacten gelegd met de werkgroep seksuele vorming van het LM-bureau en het Rutgershuis, via bovenvermelde voorlichtingsbijeenkomsten. Bovendien bezocht een werkgroep lid in november het symposium over hulpverlening bij seksuele moeilijkheden dat de Rutgersstichting in Groningen organiseerde.

Besloten werd, uit tactische en veiligheidsoverwegingen, geen contact met de regionale pers op te nemen vóór het contact met de zedenpolitie tot stand zou zijn gekomen.

Evaluatie en blik vooruit

De werkgroep heeft in 1977 goed gefunctioneerd waar het activiteiten in de eerste en tweede fase betrof. Op het gebied van de derde fase is wel iets gedaan, maar om ook hier werkelijk iets voor te stellen heeft de werkgroep meer kader ~~en een~~ grotere continuïteit nodig dan nu het geval is. Om dit te realiseren lijkt het volgende nodig:

- het opstellen van een beleidsplan,
- het verbreden van de basis van de werkgroep via andere organisaties die emancipatie nastreven,
- het werven van leden, o.a. via deze organisaties en binnen de NVSH-afdeling,
- het uitwisselen van gegevens en het aangaan van samenwerking met de LWGP en via deze met andere afdelingswerkgroepen.

In 1978 zullen een aantal leden van de werkgroep deze verlaten. Wil de continuïteit niet in gevaar komen dan is op korte termijn een bezinning over de strategie noodzakelijk.

Laten we arm zijn,
spelende kinderen van herders, van knechten,
lijfeigenen

.....

Ik heb mijn kleine lief
Niet meer gegund
Dan deze steen
Sierlijk gesneden
Niet groter dan de kleine nagel
Van zijn duim.
Een amulet
Aan een gouden ijle schakeling gehangen.
En wanneer hij in mijn armen ligt
Rust het tussen zijn kleine rozetten
Of zie ik het weggegliden naar zijn oksel, of behaaglijk
Langs zijn flank, wanneer hij zijn hand
Omhoog legt.
Soms neemt hij het tussen zijn lippen, gunt het zijn oor
Of zijn haar
Of soms de luwte van zijn sleutelbeen
Of ook wel zie ik alleen de smalle gouden lijn
Langs zijn hals.
Heel zelden ligt het kleine juweel
Juist in het kuiltje
Dicht boven zijn lichte hartslag

(uit: SOLANUM DULCAMARA, door Alfred Aubry)

Daar is een man
En nog een man
Maar ook een kind
Ik vind je lief
zegt het kind
Spreek je met mij

(Monique van Dongen, 7 jaar.

uit VPRO-gids nr. 27, 2-8 juli '77)

GUSKE

'k Zieng oe gere Guske en ge meuget wete, oemda ge zoe veul trekt oep 'n mus en oep 'n mieëw, en oep e polderboereke en oep e porse-laine posturreke, en g'et ne mond lak ne voyageur en nen engel, en oew oege zen die van nen aawe kommersaant en vantaaid van e fel paanterke, mor dan zen ze te schoeën - te schoeën ver maai - as ze zoe zieng lak e paanterke. En ge bleift zitte dees joar, oemda ge nie serieus gewarekt 'et dees joar, en pertang zeddega zoe geveulôg as e riet en zoe slum as ne vos. Mor da zeg ek oe nie allemoal, aandars zulde misschien teveul van oewe neus moake, en ge wet et toch zoe goed als kik, oek al zeg e kik 't oe nie.

(En nen aawe vengt dieje nog nie ee kunne lieëre contengt te zen mee 'n overplakseltje, dieje joagde mor deur. Ge joagt'em mor de karek, en ge joagt'em ôjt de karek, oemda ge zene kop zot mokt en em veurtoevert dad Onzelievenieër zoeveul in oew oege nen oe koake nen oe stem zit as dat em in de karek zit.)

(Jan Hanlo; uit: "In een gewoon rijtuig", uitg. Van Oorschot, Amsterdam 1966.)

Salaris ook nog, schoolmeesters? Jullie zijn bijzonder ondankbaar.

Ik vraag me af: waarom wel? Is jongens te zien zomaar niets?

En met ze te praten, en bij het komen en gaan ze te kussen?

Is dat alleen al niet waard honderd talenten aan goud?

Als iemand nog aardig jong grut heeft, stuur maar naar mij. En zeg hun

Mij kussen te geven. Ik zal hém wel betalen - zoveel als hij wil.

Strato.

ARTIKEL IN "KWIK"

studiegroep pedofilie
Antwerpen, België

Graag zouden wij U op de hoogte willen stellen dat in het Belgische weekblad KWIK een zeer negatief artikel in verband met pedofilie verschenen is.

Het handelt over een "perverse bende pederasten", zo worden zij in het artikel genoemd, die in Londen, Engeland, zou opgerold zijn. Naast de klassieke woorden "gevaarlijk", "veilig" enz., wint de in het artikel geciteerde Dr. Keith Wardrop toch de gele trui met zijn uitspraak "Pederasten zijn bijna steeds onevenwichtig, waarschijnlijk door een slechte relatie met hun ouders. In vele gevallen zijn zij ongevaarlijk, ze worden het pas wanneer ze zich gaan verenigen." Tot daar Dr. Keith Wardrop. Verder waarschuwt inspecteur Benn nog alle ouders en kinderen: "Let vooral op uw hoede wanneer er plotseling GOEDE OOMS opduiken die buiten gewoon vriendelijk zijn voor uw kinderen."

De studiegroep heeft inmiddels reeds gereageerd. Aangezien er ook van dwang sprake blijkt te zijn (in enkele gevallen tenminste) neemt de studiegroep aan dat de betrokken redactie slecht geïnformeerd is en doet zij haar best hier iets aan te veranderen. De studiegroep staat begrijpend, doch ook afwijzend tegenover elke vorm van dwang in seksuele relaties met kinderen.

Uit het artikel blijkt echter dat een en ander verward is en de meeste aanhoudingen slechts tot menselijke drama's hebben geleid. Men kan met name zo uit het beweerde afleiden dat de meesten mooie, respectabele relaties met hun vriendje hadden.

Wat Dr. Warhoofd, sorry, Wardrop betreft kunnen wij alleen een diagnose van achterlijkheid en simplisme, vermengd met paranoïde toestanden vaststellen. Wij geven hem dan ook de raad zich dringend met een psychiater in verbinding te stellen.

Inspecteur Benn echter blijkt een echte rashond, sorry, rasspeurder te zijn. Zijn bijdrage zal vast in de toekomst veel leed voorkomen. Misschien is het zo te zien tijd geworden om de zweepen nog eens uit de kast te halen, of hadden ze die, o.a. in de Engelse kostscholen, nog niet helemaal opgeborgen?

De studiegroep.

Het artikel is verschenen in KWIK nr. 818 van 20 december 1977.

Schriftelijke reacties kunnen verstuurd worden aan:

KWIK, Em. Jackmainlaan 105, 1000 Brussel, België.

Mededeling:

Er zijn in NIKS enkele artikelen van lezers afgedrukt (verleden jaar), waarin de theorie van Dr. E. Brongersma omtrent pedofilie en pedoseksualiteit bekritiseerd werd. Bij sommigen, ook bij Dr. Brongersma zelf, werd de indruk gewekt dat deze kritieken tegen zijn persoon gericht waren, misschien mede ook omdat door een samenloop van omstandigheden twee reacties in één nummer tegelijk verschenen. De redactie wil hier nadrukkelijk stellen, dat dit nimmer haar bedoeling is geweest. Wel had Dr. Brongersma in de gelegenheid gesteld moeten worden in dat zelfde nummer te reageren. Onze excuses.

De redactie.

ADVIEZEN VOOR MENSEN DIE MET JUSTITIE IN AANRAKING KOMEN

uit Utrecht

Het komt vaak voor, dat gearresteerden op het politiebureau veel meer zeggen dan nodig is. Daarom: als je vraagt dat er iets fout kan gaan, vertel dan je verhaal aan een vertrouwd persoon. Dat ontlast je van de druk om aan de politie dingen te vertellen die je wígenlijk niet kwijt wilt. Wantrouw daartegenover betrokkenen, b.v. ouders, die wat je in een krisis- of konfliktsituatie tegen ze zegt makkelijk tegen je kunnen gebruiken.

Als de politie aan de deur komt, hoef je ze er niet in te laten zonder bevel tot huiszoeking. Ze gaan zo'n bevel dan onmiddellijk halen, maar in die tussentijd kun je bezwarende papieren, foto's e.d. opruimen.

Helaas is ontucht met een kind beneden 12 jaar geen klacht=delikt: iedereen kan aangifte doen, en elke aangegeven zaak wordt onderzocht. Zelfs als de ouders het niet willen. Dit vergroot het risico van contacten met deze leeftijd enorm. Betreft het een meisje van 12-16 jaar dan is het een klacht-delikt: de politie maakt er alleen werk van als de ouders dat willen. De politie probeert soms wel om in een gesprek met de ouders hen over te halen tot het indienen van een klacht! Evenzo probeert de politie soms om van opmerkingen een aangifte te "maken". De politie is erop uit om mensen openhartig te maken. Niet alleen verdachten, maar ook informanten kunnen dus geïntimideerd worden. Laat iedereen zich zoveel mogelijk hoeden voor intimidatie! Een "oproep voor het geven van inlichtingen" is een verhoor, een telefoontje met een vraag "om nadere gegevens" is een onderzoek. Een klacht of aangifte kan nog ingetrokken worden zolang de zaak niet bij de officier is, daarna niet meer. Intrekken betekent lang niet altijd dat er geen verder onderzoek plaats vindt!

Benmaal op het politiebureau (hetzij opgehaald, hetzij opgeroepen), hoef je niet te praten. Je bent niet verplicht op de vragen te antwoorden. Geheel zwijgen is wel moeilijk, maar eigenlijk het beste. Vragen over naam en adres en zo kun je beter wel beantwoorden. Op het bureau mag je maximaal 4 dagen worden vastgehouden: eerst maximaal 6 uur, dan 2 dagen, en dan nog eens 2 dagen. Dit heet (na de eerste 6 uur): "in verzekering stellen". In die tijd heb je recht op een gesprek met de advocaat van piket (die dan weinig kan doen) en op de vroeghulp van de reklassering. Je kunt ook vragen om een met name genoemde advocaat. Beiden, maar nog het meest de reklassering - wiens taak het is - , zijn bereid om je familie te waarschuwen, je werkgever te bellen, enz. , op jouw verzoek. De politie brengt niemand op de hoogte, mag b.v. niet je werkgever waarschuwen. Langs de omweg van "passend in het kader van het onderzoek" gebeurt dit echter soms toch. Nogmaals: denk goed na wat je zegt op het bureau. Een proces-verbaal geldt ook wanneer je het niet hebt ondertekend! En de politie schrijft altijd met eigen woorden op wat ze je hoort verklaren.

Na 4 dagen moeten ze je naar huis sturen. Weer arresteren na 4½ dag komt sporadisch voor, maar mag niet: dan snel een advocaat inschakelen. Of van het bureau uit, of van huis uit, wordt je daarna direct achtereen geleid voor de officier van justitie en voor de rechter-commissaris. Als je wilt bekennen, is dat de plaats om het te doen. Wil je dat niet, dan is dat ook de plaats om je verklaring af te leggen. Bij de rechter-commissaris worden je woorden letterlijk weergegeven in zijn proces-verbaal. Ook daar is de plaats om eventuele wijzigingen aan te brengen in de verklaringen uit het politie-verbaal. Een advocaat kan daarbij aanwezig zijn, maar kan ook daar soms niet veel doen (b.v. bij ontkenning). De rechter-commissaris beslist over opname in het Huis van Bewaring en over observatie in het P.O.K.

Observatie in het P.O.K. duurt zes weken. De rapportage is goed.

Wordt je niet opgesloten maar kun je naar huis, dan volgt een oproep van de reklassering: vaak ook nog een tweede oproep van de politie. Het gesprek met de reklassering kun je weigeren, ook kun je een bepaalde ambtenaar kiezen of een jou toegewezen ambtenaar ~~afwijzen en~~ een ander vragen. De rapportage in deze zaken is niet altijd even goed. Aan de andere kant kan een rapport van de reklassering ook de weg openen tot voorwaardelijk, waaronder iemand therapeutisch behandeld kan worden. Dat is dan gratis: zonder rapport niet. Met de reklassering is het net als met de officieren: je kunt het treffen of niet. Maar een officier heb je niet voor het uitkiezen, een reklasseringsambtenaar wel. Dus: voor- en tegens zijn af te wegen. Een welgezinde ambtenaar kan een rapport uitbrengen dat in je voordeel werkt. Het rapport (van P.O.K. en reklassering) blijft, in tegenstelling tot het strafdossier, wel eeuwig bewaard!

Iemand die in het H.v.B. (Huis van Bewaring) zit, krijgt altijd een gratis advokaat. Wie buiten heeft kunnen blijven, heeft recht op een pro-deo advocaat als hij niet meer dan f 1400 netto verdient. Ook een pro-deo advocaat mag je kiezen, en met een toegewezen advocaat hoef je geen genoegen te nemen!

Op de griffie kun je je stukken opvragen: je hebt recht op insage van alle stukken omtrent je zaak. Ze doen daar wel vaak moeilijk over! Zelfs je advocaat moet dikwijls achter je stukken aanjagen. Kies dus bijtijds wat je wilt: principiële verdediging, ontkenning, of spijt hebben met het oog op een licht strafje. Bespreek dat met je advocaat.

In deze zaken wordt momenteel veel, al of niet voorwaardelijk, geseponneerd. De aanklagers kunnen doordrukken dat er toch vervolgd wordt, maar dat gebeurt niet veel.

Op de zitting hoef je niet zelf te verschijnen; je hebt dan ook geen verdediging. Je hoeft niet te antwoorden als je dat niet wilt. Je kunt er op staan dat het kind gehoord wordt. Gunstig kan werken:

- getuigen, b.v. uit de omgeving van het kind, die verklaren dat het kind er geen schade - of zelfs voordeel - van ondervond;
- een verklaring van de ouders van dezelfde strekking;
- een verklaring van een getuige-deskundige, mits een goede.

Een goede getuige-deskundige moet indruk maken op de rechtbank. Een academische titel helpt al in die richting. Maar zijn optreden moet ook overtuigend zijn, niet b.v. een verhaaltje oplezen van een papiertje. Het beste is van te voren een dialoog in te studeren tussen de advocaat en de getuige-deskundige. Daarnaast moet hij of zij ook in staat zijn vragen van de officier en van de rechtbank adequaat te beantwoorden.

Samengevat: Laat je niet intimideren. Je hebt rechten, gebruik die. Kies bewust voor wat je wilt: staan voor de zaak en daarmee een steentje bijdragen aan de meningsvorming, of kiezen voor zo weinig mogelijk schade aan je privé-bestaan (wat andere vormen van werken voor de goede zaak natuurlijk niet uitsluit). De prijs van principiële verdedigen kan hoog zijn en het staat ieder vrij om hierin zelf te beslissen.

Wel is het dringend advies aan ieder om bewust te handelen en innerlijk recht op te blijven tegenover elke vorm van intimidatie. In heel erge gevallen kan men tegenover de politie zelfs tot een tegenaanval overgaan: "Dit vind ik onaanvaardbaar; ik zal mijn beklag hierover doen". De konfrontatie met de politie blijft, over het algemeen gesproken, de moeilijkste: hoe hoger de justitiële hiërarchie, hoe meer begrip je tegenkomt, al is dat uiteraard niet algemeen. Nogmaals: als je denkt risico te lopen, bedenk, alleen of in gesprek met een vertrouwd iemand, van te voren hoe je houding zal zijn en hoe je verhaal zal luiden.

Willen degenen die hun abonnement voor 1978 nog niet hebben betaald onmiddellijk f 19,75 overmaken op postrekening 3436887 van de penningmeester LWGP-NVSH, postbus 1387 te Groningen. Graag vermelden: "Abonnement NIKS 1978".

Een abonnement op NIKS kost f 19,75 per kalenderjaar, en loopt dus van januari t/m december. Het abonnement loop automatisch door, tenzij een uiterlijk in november opzegt (dus minstens 1 maand van te voren).

1 Hebt U het gironummer van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie NVSH ergens opgeschreven, of zoudt U het misschien kunnen hebben opgeschreven? Wilt U dan controleren of daar het juiste nummer staat: 3436887.

In NIKS nrs. 2 en 3 heeft dit nummer fout gestaan.

De tweede bundel van Robert M. Boer GROOT WORDEN DOET PIJN is verschenen. Hij bevat de teksten van een voordrachtsprogramma mond oudere-jongere relaties. Prijs f 2,50.

Van het gedicht HEKWERK = GEKKENWERK uit deze bundel is een poster in zeefdruk op formaat 40x50 verkrijgbaar. Prijs f 5,-.

De eerste voordrachtenbundel: NIET ZO VERLEGGEN is ook nog te verkrijgen.

Bestellingen bij: RMB Private Press, postbus 12024, Utrecht.

DE SCHAT VAN DE ZBEROVER

Amsterdam, woensdag 26 september 1973.

Bij mijn thuiskomst lag Bastiaan op de stoep te knikkeren.

Hij rekte zich monter uit, zodat ik hem beter kon zien.

We staken een arm op naar elkaar.

Zijn tegenspeler vroeg: "Groet jij die man?"

"Jongen, dat is mijn vriend," antwoordde hij vurig.

Vriendschap is het kostbaarste goed op aarde.

Michel.

(tweeënzestigste brief aan mijn nicht Gabriëlle uit: "De brieven van de troubadour", door Michel Dhondt. uitgave: De Bezige Bij, Amsterdam 1975.)

NIEUWS VAN NIKS

Paris Match van 21 oktober 1977 heeft het artikel "Les enfants perdus de New York. Un nouveau fléau frappe l'Amérique: la prostitution des mineurs." Als men de daarin gegeven cijfers mag geloven, dan moet Amerika een waar aerdia (gewoest) zijn - wat niet vol te houden is. Er is duidelijk een beleid om het pedofielen zwaar te maken aan de andere kant van de oceaan.

Bulletin Utgitt av NAFF-Pedofil Arbeidsgruppe, het blad van de Noorse werkgroep geeft in nummer 4 van 1977 een verslag van de conferentie in Swansea.

Revolt nr. 11, 1977 bevat op pagina 16 het bericht dat de Pedofila Arbetsgrupper van Stockholm van 12 tot 14 augustus een bijeenkomst heeft gehad. Men had gehoopt op deze conferentie ook gedelegeerden uit Denemarken en Nederland te kunnen begroeten, maar het is bij een Noordelijke aangelegenheid gebleven. In Noorwegen blijkt de NAFF vijftig actieve leden te tellen.

De Volkskrant van 26 november 1977 bevat het "Pleidooi voor normale seksualiteit van 't kind", waarin Dr. John Money geïnterviewd wordt door Ferd. Rondagh. "We zijn in onze cultuur zo straffend op dit gebied. Het is pas zeer recent dat we een taboe hebben geplaatst op uitingen van kinderlijke seksualiteit. We hebben de normale ontwikkeling van kinderen ondergronds gedreven. En dat moeten we bekopen met afwijkingen op hun volwassen leeftijd." Het lijkt leuk, wat Money zegt, maar wanneer we lezen dat hij bij zijn speurtochten in centraal Australië bij de volwassenen geen seksuele afwijkingen heeft gezien, dan vraag je je af of hij wel goed heeft gekeken en of de door hem gebruikte term "seksuele afwijking" niet weer etiketterend is.

Maan van december 1977 - een Revolt uitgave - geeft op pag. 42-47 een vraaggesprek met Helmut Bendt: "Sexuell ist eben nichts ausgeschlossen". Peter Schenk spreekt hier met een man die voor de emancipatie van de pedofielen, vooral efebofielen, liefde voor jongens enorme offers heeft gebracht. Niettegenstaande gevaar en grote financiële offers publiceerde hij van januari 1970 tot en met april 1973 het rijk gedocumenteerde blad PIKBUBE dat hij daarna om justitiële redenen omdoopte in BEN. BEN verscheen vanaf mei 1973 tot en met juni 1975. Ook van de fotobladen PETER en TOMMY was Bendt (mede)producent.

Literatuurbulletin Sexuologische Hulverlening van december 1977 geeft op pag. 11-12 een verslag van de conferentie in Swansea onder de titel "Over rozengeur en manschijn". De auteur Lex van Naerssen sluit pedofilie nadrukkelijk buiten dit verslag, dat overigens wel zijdelings van belang is omdat ook kinderseksualiteit erin wordt behandeld. Er zijn steeds veel woorden nodig om een geloof te ontcrachten.

Nusletter CSC van december 1977 is verschenen. Dat dit (nog) het geval is vanuit het zo geteisterde Amerika is een teken van moed en volharding waarvoor we Valida Davila dankbaar mogen zijn.

Vrij Nederland van 3 december 1977 bericht in 'Affiche' de donderdagse bijeenkomsten van de werkgroep Rotterdam.

Alle kinderen van de wereld is een mooi fotoboek dat ook in pedofiele boekenkasten niet misstaat. De prijs is niet meer dan £ 37,15.

Adriaantjes: Op 9 december 1977 is in Nijmegen Harry G.M. Prick gepromoveerd op een proefschrift over: "De Adriaantjes, wording en achtergronden van Van Deyssels kind-leven". Het boek gaat over vijf dagen uit het leven van een jongetje. Toen ik het boek in mijn hand had - het is in Amsterdam verschenen bij Athenaeum - troffen mij vooral de registers. Zoveel jongetjessdingen als dáárin vind je nergens op de hele wereld. Maar Van Deyssel was géén pedofiel. Hoe kóm je daarbij.

Politie-pedofilie: Mijn deelneming gaat uit naar de Ridderkerkse politie die ervan beschuldigd is de twee zonen Bon te hebben "misbruikt". Toch kan ze iets ook zijn nuttige kant hebben. Nu merken meer mensen wat het is onder druk van een beschuldiging te moeten voortbestaan, zonder dat er iets gebeurd is. Kinderen spreken de waarheid... niet altijd.

De Volkskrant van november 1977 geeft aan op welke manier pedofilie is gebruikt als hefboom in het proces betreffende Gay News. "De manier waarop de openbare aanklager Margaret Drabble in zijn kruisverhoor behandelde was merkwaardig. Het grootste deel van de twee uur die zij op de getuigenbank doorbracht werd zij ondervraagd over een artikel in Gay News dat over pedofilie (de liefde van een volwassene voor een kind) handelde. Het onderwerp had niets met de aanklacht te maken maar Mr. Smyth meende dat het toch van belang was in het proces "omdat het de aard van het blad relíef geeft"."

In het register van PLAYING THE GAME, een boek door Roger Austen betreffende "The Homosexual Novel in America" komt het woord Pedofilia voor met precies één verwijzing naar de tekst. Daar staat dat verwarring tussen pedofielen en homoseksuelen voor heteroseksuelen steeds weer optreedt, maar dat homofielen die fout nimmer maken. Toch moeten ze toegeven dat er onder de homofielen in Amerika een "small fraction" een klein stukje pedofielen is. Die hebben hun eigen tijdschriften vol blote jongens (en de homoseksuelen dan?) en ze hebben hun eigen voorvechter, J.Z. Eglinton die in zijn uitgewerkte GREEK LOVE aantekent dat mannenliefde een ongelukkige afwijking is van de meer achtenswaardige liefde tussen man en jongen. Zo blijft het allemaal leuk.

Gezond Gezin van november 1977 heeft in de rubriek "Lezers schrijven" een brief opgenomen onder de titel "Onze zoon is pedofiel". In de eerste plaats kunnen we vaststellen dat het hier gaat om een wereldpremière: nog nooit eerder zijn ouders van pedofielen in enig periodiek of ander medium aan het woord geweest. Belangrijker is evenwel de inhoud van de brief. De zakelijkheid: "Wat ons betreft hebben we het er natuurlijk wel moeilijk mee gehad. We wisten weinig van pedofilie af en wat je er meestal over hoort is zó negatief, dat je wel schrikt als je kind met zo'n boodschap (al... dat hij pedofiel is) thuiskomt." Het artikel geeft op een nuchtere wijze een overzicht over pedofilie. De inzenders verwerpen de folder De kinderlokker van de PSVG.

De redactie ervaart pedofilie als een bijzonder moeilijk onderwerp en wil in een volgend nummer uitvoerig ingaan op het onderwerp en de discussie, die daarover reeds in bredere kring wordt gevoerd. In Gezond Gezin van februari 1978 is hiermee inmiddels een begin gemaakt.

Sexualmedizin van oktober 1977 bevat op pag. 847-849 het artikel "Kindersexualität, Pedophilie, Strafrecht - Ein internationaler Vergleich" door Dr. F. Bernard.

77.080 JUSTITIE DOSSIER - zwartboek over de houding van de nederlandse overheid tegenover homoseksualiteit en het COC. Amsterdam, Stichting Dialoog, 1972, 43 blz., Dialoogreeks no 1.

Omschrijving. Het is een verzameling documenten over de periode van 1946 tot 1972 zoals aanwezig op het ministerie van justitie, aangevuld met gegevens uit het archief van het COC. Het dossier geeft een bruikbaar zicht op denken en handelen van politie, openbaar ministerie, van meerdere hoge ambtenaren en ministers van justitie met betrekking tot zaken als de oprichting van het toenmalige COC, de uitgave van hun orgaan en later de aanvraag tot erkenning als rechtspersoon.

In deze eerste mededeling uit het archief van de landelijke werkgroep wil ik het dossier een weinig tot leven doen komen in het licht van de overweging dat deze geschiedenis leerzaam is. Maar geenszins vermakelijk.

In het dossier maken we kennis met de strategie van de kant van de officier van justitie zich dusdanig intimiderend op te stellen dat Bob Angelo (oprichter en eerste voorzitter) het niet tot een rechterlijke beslissing zal durven laten komen. Want de onafhankelijke rechter zou zich wel eens kunnen baseren op het recht van vereniging, vergaderen en van de vrije meningsuiting, ook inzake het orgaan "levensrecht".

Het openbaar ministerie huldigt namelijk herhaaldelijk de mening dat politie en wet zich bezig moeten houden met de bestrijding van al wat zedelijk ongeoorloofd is, ook al staat het niet in de wet. De homoseksualiteit IS zedelijk ongeoorloofd. Ten tijde van het eerste verzoek om koninklijke goedkeuring, 1961 en '62, wordt ook nog duchtig van de bestuursleden nagetrokken of zij crimineel dan wel politiek actief zijn of zijn geweest. De koninklijke goedkeuring wordt van ambtelijke zijde vooral steeds afgeraden met de gedachte dat die tegennatuurlijke, ongeoorloofde en voor de normale mens aanstotende handelingen er maar een recht van bestaan door zouden kunnen krijgen. Erkennen is animeren. Het is al jammer genoeg dat het niet in de strafwet vermeld staat. Niet dat dit tot zoveel vervolgingen zou kunnen leiden, neen, maar het zou een woede afschrikking opleveren. Dr.C.Veldkamp, minister voor

onder meer volksgezondheid, had wel aan goedkeuring willen denken als ze zich als een vereniging van patiënten gedacht hadden en niet een van normale anders geaarden. Overigens patiënten waarvoor de behandeling nog niet gevonden was, maar dat kwam nog wel. Deze gewaardeerde bestuurder kon zich in deze kennelijk een vleugje hoon wel veroorloven.

De pastores J.Gottschalk, A.Klamer en A.Brussaard hebben in 1967 de ambtelijke top een sterk betoog voorgehouden. Met name van Agt zou het zich aan kunnen trekken dat een minister van justitie zijn of haar beleid niet dient af te steunen op het "volkse oordeel" over sexualiteit, maar integendeel geacht mag worden een bijdrage te willen leveren aan inzicht in de rechten van burgers. Op dat moment bijv. door het COC de aangevraagde rechtspersoonlijkheid te verlenen in het verlengde van het recht op vereniging.

Mr.Th.van Sasse van Ysselt, hoofd afdeling privaatrecht van het ministerie van justitie, draagt in 1968 als zijn inzicht uit dat alles strafwettelijk verboden moet worden geacht wa. in de wet niet goedgekeurd wordt. Dus ook elk sexueel contact wat ~~tussen niet~~ gehuwden plaatsvindt. Hier is de gelukkige gedachte dat de strafwet een uiterste rechtsmiddel is en dan ook moet steunen op instemming onder brede lagen van de bevolking plus op feitelijke en eenduidige uitvoerbaarheid, reeds geheel verlaten. En luidt de eerste regel van het wetboek van strafrecht niet dat alleen strafbaar kan zijn wat tevoren zo in een artikel is genoemd?

Het afwijzende oordeel van Mr.C.Polak, minister van justitie in 1969, steelt op de mening dat de "echtelijke trouw" inhoudt dat gehuwden geen sexueel contact met derden aangaan. Het COC staat ook gehuwden toe contactadvertenties te plaatsen en ondermijnt dus het huwelijk. Dit overspel is wel niet zonder meer strafbaar, maar goedkeuring van overheidsweg is onmogelijk. Wat mij in deze gedachtengang treft is ook wel dat de minister denkt dat het bij die advertenties om de sex gaat en dat ontrouw ook daar juist begint voor echtelieden. Goed, laat dit het zijn ~~WAT~~ mensen van elkaar verlangen en ook mogen verlangen, echt onzin lijkt het me te stellen dat de overheid ook moet zorgen DAT ze trouw van elkaar verlangen. Dat is nu het HUN recht. Te gek. Lijkt mij, B.F.

